

POSTANOWIENIE

Dnia 18 stycznia 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Ryszard Witkowski

w sprawie **A. M.** skazanego z art. 271 § 1 k.k. i innych,
po rozpoznaniu w dniu 18 stycznia 2024 r. w Izbie Karnej na posiedzeniu w trybie
art. 535 § 3 k.p.k.,
kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego od wyroku Sądu Okręgowego
w Rybniku z 22 marca 2023 r. sygn. akt VI Ka 705/23, utrzymującego w mocy
wyrok Sądu Rejonowego w Raciborzu z 28 września 2022 r. sygn. akt II K 141/21,

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. obciążyć skazanego kosztami postępowania kasacyjnego.**

[J.J.]

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Rybniku wyrokiem z 22 marca 2023 r. sygn. VI Ka 705/22, po rozpoznaniu apelacji obrońcy, utrzymał w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Raciborzu z 28 września 2022 r. sygn. II K 141/21, w którym oskarżony A. M. został uznany winnym następujących czynów zabronionych:

- z art. 271 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 271 § 1 k.k. i skazał go na karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności (pkt 1 wyroku);
- przestępstwa z art. 273 k.k. i za to na podstawie art. 273 k.k. i skazał go na karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności (pkt 2 wyroku);

- przestępstwa z art. 62 § 2 k.k.s. i art. 61 § 1 k.k.s. przy zastosowaniu art. 7 § 1 k.k.s. przyjmując, że popełnił je w krótkich odstępach czasu w takim samym zamiarze i z wykorzystaniem takiej samej sposobności i za to na podstawie art. 62 § 2 k.k.s, art. 7 § 2 k.k.s., art. 6 § 2 k.k.s., art. 2 § 2 k.k.s., art. 23 § 1 i 3 k.k.s. orzekł karę grzywny w liczbie 80 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 130 (sto trzydzieści) zł, oraz wskazał na podstawie art. 8 § 2 k.k.s., że orzeczona kara grzywny nie podlega wykonaniu (pkt 6 wyroku).

Ponadto na podstawie art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 k.k. połączył wymierzone oskarżonemu kary pozbawienia wolności i orzekł karę łączną 7 (siedmiu) miesięcy pozbawienia wolności (pkt 3 wyroku) oraz na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 k.k. warunkowo zawiesił wykonanie kary pozbawienia wolności orzeczonej wobec oskarżonego, ustalając okres próby na 1 (jeden) rok (pkt 4 wyroku), a także na podstawie art. 72 § 1 pkt 1 k.k. zobowiązał oskarżonego do informowania Sądu o przebiegu okresu próby pisemnie co 6 miesięcy (pkt 5 wyroku).

Kasację od powyższego wyroku Sądu Okręgowego wywiódł obrońca skazanego, który zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił rażące naruszenie prawa, tj.:

- art. 410 k.p.k., art. 433 § 2 k.p.k. i art. 458 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. poprzez niewyczerpujące i powierzchowne przeprowadzenie postępowania dowodowego oraz nieobiektywną i dowolną ocenę dowodów, a nadto poprzez niewskazanie w uzasadnieniu wyroku sądu II Instancji, z jakich dowodów niestanowiących dokumentów postępowania podatkowego wynikać ma ustalenie, że oskarżony brał udział w transakcji mającej na celu dokonanie oszustwa podatkowego i niewskazanie, czy sąd II Instancji ustalił, że oskarżony miał świadomość uczestnictwa w oszukańczej transakcji, czy też tylko mógł podejrzewać występowanie tego procederu.

Podnosząc powyższy zarzut, obrońca wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Rybniku.

W odpowiedzi prokurator wniósł o oddalenie kasacji obrońcy skazanego jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Podniesiony przez obrońcę skazanego A. M. zarzut okazał się oczywiście bezzasadny, co skutkowało rozpoznaniem i oddaleniem kasacji przez Sąd Najwyższy w trybie wskazanym w przepisie art. 535 § 3 k.p.k.

Na wstępie rozważań należy przypomnieć i podkreślić, że kasacja jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, o bardzo rygorystycznych uwarunkowaniach formalnych co do rodzaju i konstrukcji zarzutów kasacyjnych [*postanowienie Sądu Najwyższego (dalej SN) z 24 listopada 2021 r. sygn. akt II KK 422/21*]. Postępowanie kasacyjne z pewnością nie jest postępowaniem, które ma ponawiać kontrolę odwoławczą. W postępowaniu kasacyjnym Sąd Najwyższy bada czy sąd odwoławczy (w realiach niniejszej sprawy Sąd Okręgowy w Rybniku), w sposób rażący naruszył wskazane przez autora kasacji przepisy.

Oczywista bezzasadność kasacji zachodzi wówczas, kiedy już z pobieżnej analizy podniesionych przez skarżącego zarzutów w jasny sposób wynika, że są one nietrafne i nie mogą doprowadzić do oczekiwanego przez skarżącego rezultatu w postaci wzruszenia zaskarżonego orzeczenia (*postanowienie SN z 1 lipca 2021 r. sygn. akt II KK 184/21*).

Analizując treść podniesionego w kasacji zarzutu na tle przebiegu postępowania odwoławczego oraz wywodów sądu II instancji zawartych w uzasadnieniu orzeczenia nie sposób przyjąć, iż twierdzenia skarżącego, co do wskazanego naruszenia przepisów prawa procesowego mogłyby zostać uznane w postępowaniu kasacyjnym za zasadne.

Sąd odwoławczy podczas prowadzonej kontroli instancyjnej szeroko odniósł się do podniesionego w zwyczajnym środku odwoławczym zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych i szczegółowo omówił poszczególne elementy kwestionowanych ustaleń. W swoich rozważaniach sąd II instancji wyjaśnił,

dlaczego sąd *meriti* prawidłowo ustalił, iż oskarżony wystawił i posłużył się nierzetelnymi fakturami opisanymi w zarzutach aktu oskarżenia, a które to faktury miały być fakturami niedokumentującymi rzeczywistych transakcji gospodarczych. Uzasadniając swoje stanowisko, sąd odwoławczy wyszczególnił konkretne źródła dowodowe, omawiając ich znaczenie dla powziętych ustaleń faktycznych oraz zaaprobował sposób ich oceny przez sąd I instancji, co w konsekwencji doprowadziło do utrzymania w mocy wyroku zaskarżonego apelacją obrońcy.

Podniesiony przez obrońcę zarzut obrazu art. 410 k.p.k., art. 433 § 2 k.p.k. i art. 458 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. w istocie sprowadza się do polemiki z zaaprobowanymi przez sąd odwoławczy ustaleniami faktycznymi sądu *meriti*. W świetle przebiegu postępowania sądowego w niniejszej sprawie, konstrukcji kasacji oraz towarzyszącej jej argumentacji, konieczne jest przypomnienie ugruntowanego w orzecznictwie stanowiska Sądu Najwyższego w zakresie skuteczności tego rodzaju zarzutów kasacyjnych. Sąd odwoławczy nie może bowiem naruszyć art. 7 k.p.k. ani art. 410 k.p.k., gdy tylko kontroluje zastosowanie tych przepisów, ale sam ich nie stosuje. Art. 7 k.p.k. oraz art. 410 k.p.k. mogą zostać naruszone przez sąd odwoławczy w sytuacji, gdy sąd ten poczynił własne ustalenia faktyczne, odmienne od tych, które stanowiły podstawę orzeczenia pierwszoinstancyjnego i w konsekwencji, wydał orzeczenie reformatoryjne. Może to mieć miejsce np., gdy sąd odwoławczy ocenia odmiennie zgromadzone w sprawie dowody albo kiedy uzupełnia przewód sądowy i przeprowadza dowody. Dokonuje on wówczas własnej oceny dowodów na podstawie art. 7 k.p.k. i wtedy zobowiązany jest do ujawnienia wszystkich istotnych okoliczności na rozprawie apelacyjnej - art. 410 k.p.k. w zw. z art. 458 k.p.k. (*postanowienie SN z 7 kwietnia 2022 r. sygn. akt IV KK 340/21 i cyt. tam orzecznictwo i piśmiennictwo*). W świetle takiego stanowiska, które Sąd Najwyższy w niniejszym składzie w pełni podziela oraz przebiegu postępowania odwoławczego zarzut, o którym mowa w kasacji, nie mógł zostać uznany za zasadny.

W kontekście formuły podniesionego w kasacji zarzutu przypomnieć należy, iż Sąd Najwyższy wielokrotnie podkreślał i zwracał uwagę na to, że sposób wykonania obowiązku z art. 457 § 3 k.p.k. w odniesieniu do zarzutów i wniosków

apelacji (art. 433 § 2 k.p.k.) jest pochodną jakości i kompletności wyводу zawartego w uzasadnieniu wyroku sądu pierwszej instancji, a także treści zarzutów apelacji oraz argumentacji, która ma wspierać te zarzuty. Jeżeli bowiem sąd pierwszej instancji w swoim uzasadnieniu dokonał wszechstronnej i kompleksowej oceny wszystkich istotnych okoliczności, tak w zakresie ustaleń faktycznych, będących konsekwencją szczegółowo wykazanej oceny materiału dowodowego, jak i w sposób pełny przedstawił argumentację prawną, to oparcie zarzutów apelacji na tych elementach, które były już wszechstronnie i kompleksowo rozważone przez sąd pierwszej instancji, co wynika z uzasadnienia wyroku, uprawnia sąd odwoławczy do ograniczenia swojego uzasadnienia w znacznym zakresie, do odesłania do tej argumentacji, która dotyczy kwestii stanowiącej podstawę zarzutu apelacji (*postanowienie SN z 11 października 2022 r. sygn. akt V KK 332/22*). Tymczasem szeroka i wnikliwa analiza ustaleń faktycznych dokonana przez sąd II instancji w związku z rozpoznawanym środkiem odwoławczym wniesionym przez obrońcę w niniejszej sprawie, czyni zadość standardom prowadzenia kontroli odwoławczej, zatem także i z tych przyczyn podniesiony przez skarżącego w kasacji zarzut nie mógł zostać uznany za zasadny.

Mając na uwadze powyższe rozważania, orzeczono o oddaleniu kasacji jako oczywiście bezzasadnej, rozstrzygając o kosztach w myśl art. 637a k.p.k. w zw. z art. 636 § 1 k.p.k.

[J.J.]

[ał]

